

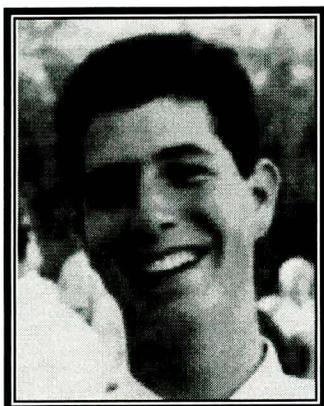

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

רב טוראי אמיר זידנר ז"ל

בן נעמי ומיכאל

נולד בשוויץ

בתאריך י' בשבט תשכ"ט, 29/1/1969

התגורר במוצא-עילית

התגייס בפברואר 1987

שרת בחיל השריון

נפל בקרב בלבנון

בתאריך ה' באדר תשמ"ח, 22/2/1988

נקבר בהר הרצל

אזור: ד חלקה: 10 שורה: 6 קבר: 5

הותיר אחריו הורים ושני אחים

בן 19 בנפלו

קורות חיים

בן נעמי ומיכאל. נולד ביום י' בשבט תשכ"ט (29.1.1969) בציריך, שוויץ. בגיל שש שב ארצה עם משפחתו לביתם שבמוצא עילית. למד בבית-הספר היסודי 'עין-הרים' וסיים בהצטיינות את לימודיו בבית-הספר התיכון האזורי 'הרי יהודה'. מגיל 14 היה מתופף בלהקה, אותה הקים עם חבריו. את שירותו הצבאי הכין לקראת מסלול של נתינה ככל האפשר.

היה תמיד הרוח החיה בסביבתו, הן בחיי בית-הספר והן בחברת בני גילו במוצא עילית, מאוד אהוד ושופע הומור. הוא הרבה לעסוק בפעילות חברתית, כתב שירים וסיפורים והיה איש שיחה המעורה בנושאים רבים. בחור מוכשר ואכפתניק, ששנא את הבינוניות. אמיר היה צוללן וגלשן סקי מעולה. הוא ניצל חופשות חורף ונסע כל שנה עם שני אחיו הצעירים לאתרי סקי בשוויץ ובחרמון.

ההתנדבות והעזרה לזולת היו בעומק נפשו - וברוח זו התגייס בפברואר 1987 לחיל-השריון. הוא היווה את עמוד התווך בהווי הפלוגה. באמצע פברואר 1988 עלה עם גדודו לרצועת הביטחון בדרום לבנון. הוא יצא

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

שני לילות רצופים לפעילות מבצעית ובלילה השלישי אמור היה להיות חופשי - אך נעתר לבקשת מפקדו ויצא שוב ולא חזר.

ביום ה' באדר תשמ"ח (22.2.1988) נפל בקרב בלבנון והובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין הצבאי בהר הרצל בירושלים. הותיר אחריו הורים ושני אחים צעירים - אלון ואורן.

משפחתו ומוקירי זכרו הנציחו אותו בהקמת 'גן אמיר' במוצא עילית, ובו מתקני משחקים, פינות ישיבה ואמפיתיאטרון קטן, בצל חורשת זיתים ותאנים. רבים מתושבי האזור מבקרים בגן עם ילדיהם.

א' אייר חש"ן

26.4.90

טקס יום הזכרון חש"ן בירושלים

דבר נציג המשפחות השכולות, מיכאל זידנר

כבוד יו"ר הכנסת,

אדוני ראש הממשלה,

כבוד הרב הראשי, הראשון לציון,

כבוד ראש העיר,

מפכ"ל המשטרה,

אלוף פיקוד מרכז,

יו"ר ארגון יד לבנים

משפחות שכולות - הורים, אלמנות, אחים, אחיות, יתומים, יתומות,

מכובדי היקרים,

סמיכותו של יום הזכרון ליקירינו, חללי מערכות ישראל ליום -

העצמאות, הם לנו משפחות השכול, בין ציוני הדרך הקשים ביותר,

אותם אנו עוברים במהלך השנה, בהם מתחדד כאב האובדן, הצער,

הגעגועים והפרידה.

ביום זה מתייחד העם בישראל, עם זכר יקירינו, אשר במסירותם

חרפו נפשם למען הקמת המדינה, הגנתה ושמירת עצמאותה. זה המעט

שהחיים כאן, יכולים לגמול לקורבנות הרבים.

השנה מלוות את המתרחש במדינה, מועקות כבדות וקשות -

ההסטוריה עתיקת הימים שלנו, חוזרת ומתדפקת על שערינו

וזועקת במלוא עוצמתה:

אם לא נדאג לשלום - בית בתוך עמנו, אין עתיד להמשך קיומנו כאן !!!

בית ראשון ושני חרבו, בעקבות מחלוקות פנימיות, ובבית הנוכחי -

נפערים סדקים המתרחבים ומעמיקים.

אנו משפחות השכול, מלוות בדאגה חמורה את שלמות העם בישראל

ואחדותו !!!